

forflag Nr. 223, Bilag Nr. 125, vel har gjort, hvad der med Billighed kan forlanges og mere, end jeg havde ventet, nemlig ladet aftrykke den Betænkning, som er afgivet til Indenrigsministeriet om det paagældende Spørgsmaal. Jeg siger, at Finansudvalget har gjort mere end jeg havde ventet, thi da den højtærede Minister ikke fandt Anledning til at lade Betænkningen omdøle til Tingets Medlemmer, troede jeg egentlig, det var Meningen, at Rigsdagens Medlemmer i Almindelighed ikke skulde behøve at vide noget om, hvad Kommissionen havde indstillet. Ellers plejer den højtærede Minister nemlig at lade omdøle Betænkninger af den Natur, naar de omfatte saa betydelige Udgifter, som her er Tale om.

Jeg kan dog ikke være enig med den ærede Ordfører i, at Finansudvalget kan siges at være i den Grad renonce paa Midler og Gvne til at bestemme Projekter af den her foreliggende Art, som den ærede Ordfører vil gøre det; han var i dette Tilfælde efter min Mening noget for besteden. Det maa nemlig erindres, at foruden en Ingeniørofficer sidder der i Finansudvalget et Medlem af den tidligere Bestyftningskommission, et Medlem, som foruden sin øvrige Kvalifikation har den Egenstabs, som gør ham særdeles velkiftet til at have en Mening om denne Sag, nemlig den, at han har høet og levet i en meget lang Mærce Side om Side med det Foretagende, her omhandles, og han har som sagt været Medlem i 10 Aar af den Kommission, som satte Sagen i Scene og endvidere vel maa anses for at have været den egentlig ledende Kraft i hele den Bevægelse, som i sin Tid startede Sagen. Han er i ret egentlig Forstand efter min Mening Bestyftningens Staber og Opretholder, uden ham er det min Overbevisning, at Sagen aldrig vilde være bleven rejst eller gennemført. Jeg tror derfor ikke, at Finansudvalget kan siges at være uden Midler og uden Gvne til at bestemme Sagen, jeg vil snarere tro, at Finansudvalget maatte sidde inde med lidt vel megen Sagkundskab paa dette Omraade, og at det har været Anledningen til, at Finansudvalget saa godvillig har givet sig dette ærede Medlems Mening i Bold og undladt at foretage nogen Underjøgelse af, hvordan Sagen egentlig hænger sammen. Et forekommer mig dog underligt, nemlig, at Finansudvalget ikke har fundet Anledning til at undersøge eller overhovedet er blevet opmærksom paa, da det forekommer mig, at falde lige i Dinen, nemlig det ejendommelige Mødsætningsforhold, der er mellem den sidst afgivne Betænkning og den første Betænkning fra den store Kommission. Det

er det Forhold, som det forekommer mig, at man kunde forlange, at Finansudvalget var blevet opmærksom paa, og man kunde maatte ogsaa forlange, at det havde gjort Rede for sin Opfattelse af dette Mødsætningsforhold. Jeg vil indrømme, at Midlerne for de enkelte Medlemmer her i Salen til at klargøre deres Begreber paa dette Punkt ere givne derved, at de i sin Tid have faaet den store Kommissions Betænkning omdelt, og ved, at de nu i Bilagene have faaet den sidste Betænkning, men dog maa jeg tillade mig at sige, at Tiden har været noget vel knap, særlig for adskillige Medlemmer, der have andet at tage Vare end at passe Gerningen i Rigsdagen, til at sammenholde de to Betænkninger, som de bør sammenholdes, naar man vil komme til en Opfattelse af, hvor man mener, at Mødsætningsforholdet er, mellem det Syn, som den sidste Kommissionsbetænkning og det, som den første Kommissionsbetænkning har paa denne Sag. Det er navnlig paa det Punkt, at jeg havde haabet, at Finansudvalgets særdeles kyndige Medlem vilde have vejledet Udvalget til Oplysning om, at der virkelig er et saadant Mødsætningsforhold til Stede. Det var saa meget mere nødvendigt, som man ser det Særshn, at et Medlem af den store Kommission, som ogsaa var Medlem af den sidste Kommission, har, saa vidt det skønnes, uden Betænkning kunnet underskrive begge Betænkninger, uagtet de gaa i modsat Retning, idet at han for 10 Aar siden, efter i 10 Aar at have haft Sæde i den store Kommission, fandt det nødvendigt at faa meget store Strækninger af Bestyftelsen bekyttede med Høfder, og at faa Bestyftelsen gennemført hurtigst muligt, nu finder disse Høfder ganske overflødige. Det forekommer mig at være af den Slags Ting, som kræve det sagkyndige Finansudvalgsmedlems Opmærksomhed. Jeg skal ikke komme dybt ind derpaa, men for dog nærmere at paavise dette Mødsætningsforhold skal jeg kort erindre om den Udvikling, som Rystningsagen har haft, siden den store Kommission blev nedsat under 23de Februar 1874. Det vil erindres, at denne Kommission blev siddende næsten i 10 Aar. Dens Betænkning blev afgiven den 19de November 1883, og den havde saaledes paa et Par Maaneder nær været samlet i 10 Aar. Den drev ganske vist ikke Tiden hen — det kan man ikke sige. Tværtimod. Kommissionen arbejdede vistnok ganske overordentlig flittigt og gjorde sit bedste for at klare det store og indviklede Spørgsmaal og klare det paa en Maade, som det overordentlig sjældent er Tilfældet med en Kommission, nemlig derved, at den